

Ediție îngrijită de: **Mircea CRIȘAN**
Tehnoredactare: **Ada FONAI**
Lector de carte: **pr.dr. Cristian ȘTEFAN, consilier cultural**
pr. Mihai TIRA

Respect pentru oameni și cărți

JUSTINIAN CHIRA, Arhiepiscopul Maramureșului și Sătmarului
Reflecții din caietele Arhiepiscopului Justinian: caietele 186 și
187, anul 2014-2015 / ediție îngrijită de Mircea Crișan;
lectori: pr. dr. Cristian Ștefan, pr. Mihai Tira. - Baia Mare: Editura
Episcopiei Ortodoxe a Maramureșului și Sătmarului, 2015.
144 p.
ISBN 978-606-93469-3-8.

I. Crișan, Mircea (ingr. ed.)
II. Ștefan, Cristian (lect.)
III. Tira, Mihai (lect.)

281.95

Tipar executat la SC Maestro Tip SRL
e-mail: maestro_tip@yahoo.com
tel. 0742.050.877

Reflecții

DIN CAIETELE
ARHIEPISCOPULUI JUSTINIAN

Caietele 186 și 187, anul 2014 - 2015

Ediție îngrijită de mircea crișan

Editura Episcopiei Ortodoxe a Maramureșului și Sătmarului

Respect pentru oameni și cărți

Reflecții

CAIETUL 186

„Toate cuvintele scrise în aceste caiete sunt sfinte mărturisiri pe care le-am făcut în fața lui Dumnezeu. Eu le numesc și Reflecții fericite, pe care Dumnezeu m-a luminat și m-a ajutat să le rostesc și să le vestesc pentru generațiile următoare. Generații binecuvântate de Dumnezeu ca să cunoască cuvintele Părinților, care cu sfințenie și dragoste au slujit pe Dumnezeu, Altarul și Biserica Lui, acum, așa cum Sfinții Părinți au slujit, au trăit și au vestit Cuvântul lui Dumnezeu lumii de la început.

Facem pogorământ, uneori, și pentru aceste pagini, când găsim persoane vrednice de încredere pentru a face cunoscute mărturisirile noastre, gândurile noastre, durerile și bucuriile trăite de noi în umilita noastră viață. Ca haina pe care o purtăm să nu o pătam, pentru că haina preoțească, și mai presus, haina arhierască, este haina lui Hristos.

Cuvânt și Gând și Faptă sunt adunate în aceste pagini, prețioase pentru mine. Pentru că au fost scrise cu lacrimi, cu multe și sfinte și umilite sudori.

Reflecții consider că sunt toate cuvintele modeste pe care am îndrăznit să le scriu în caietele mele!”

J. Jucăreșcu
Arhiepiscopul Maramureșului
și Sătmarului

neputințele noastre! Doamne, treci-le cu vederea, Doamne, iartă-ne! Vezi Doamne slăbiciunile mele, bătrânețile mele, râvna mea de a te sluji, umilindu-mă pentru toți frații mei, pocăindu-mă pentru multele greșeli și păcate pe care le-am făcut și le fac și eu neputinciosul și toți frații mei. Și ne iartă! Amin, amin, amin! Aleluia! Aleluia! Aleluia!

*

Faptul că vin mulți oameni la Mănăstirea Rohia îmi dă o deosebită bucurie sufletească, pentru că este un semn că la Rohia arde focul, ard candelile, ard lumânările, dar mai presus de toate, arde focul dragostei de Dumnezeu, de Iisus Hristos – Domnul și Dumnezeul nostru – și de Maica Domnului și de toți sfinții îngeri! Slavă Ție, Doamne, pentru toate!

*

Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă! Frații mei, frații mei, un nou an a început. Binecuvântează-l, Doamne, binecuvântează-l! În această zi (2 ianuarie) este pomenit Sfântul Serafim de Sarov, mare cuvios, care pe toți care-l vizitau îi întâmpina cu salutul: bucuria mea! Serafim a fost numele pe care l-am dat unui viețuitor de la Sfânta Mănăstire Rohia, pe care l-am tuns în monahism în 20 iulie 1955. Împreună cu alți cinci frați, i-am îmbrăcat în haina îngerească, în timpul în care țara noastră era condusă de regimul comunist, materialist. Iar noi, la Mănăstirea Rohia preamăream pe Dumnezeu, înconjurați de poporul binecredincios. Eram un grup de tineri credincioși, luminoși, frumoși la suflet și la trup, iar acum, mă cutremur de

îndrăzneala pe care o aveam în anii și în zilele de atunci. Pentru că înfruntam un regim străin de Dumnezeu. Dar sufletele noastre erau senine și luminoase. Un mare număr de oameni de atunci s-au prăpădit în temnițele de la Jilava, Gherla, Aiud, Sighetu Marmației și alte temnițe din țară. Părintele Augustin Vărvăruc de la Aiud, starețul Mănăstirii Aiud, stă de strajă ca un sfânt, adunând acum oasele, moaștele și cenușa în care s-au prefăcut inimile tuturor martirilor, care pentru Iisus Hristos și-au dat sufletul în mâna lui Dumnezeu. Trupul meu se topește și acum aducându-mi aminte de urgia anilor prin care am trecut. Părintele Serafim de la Rohia a trecut la Domnul și l-am înmormântat în 15 februarie 2013. Anul acesta a îmbrăcat haina sfântă de monah un alt tânăr, foarte vrednic, reluând numele de Serafim. Binecuvântează-l, Doamne! Binecuvântează-l, Doamne, Stăpâne! Atotcunoscătorule! Tu cunoști gândurile mele umilite. Cei nouăzeci și trei de ani pe care i-am trăit au fost dăruți de Tine și Ți i-am dăruit Ție, Doamne! În cântecele clopotelor m-am născut, în cântecele clopotelor am trăit, în cântecele clopotelor voi pleca și frații mei vor așeza umilitul meu trup de arhieru și slugă a Domnului și Dumnezeului meu Atotbun și Iertător, care a fost răbdător cu mine. Tata, când a adormit, m-a binecuvântat pe creștet ca un patriarh. Mama mi-a scăldat în lacrimi urmele toată viața. Dar cu mâinile mele umilite am binecuvântat sute de biserici și de altare ridicate de prea binecuvântați credincioși. Au fost mii de credincioși pe care i-am dezlegat de păcate când s-au mărturisit lui Hristos în fața mea. Cel mai sfânt și prețios lucru este că am darul preoției. Cu credință îmi amintesc de toți, și mă rog fierbinte, Doamne binecuvântează-i pe toți! Am îndrăznit

să le spun credincioșilor, public, faptul că doresc să-i aștept pe toți la Poarta Raiului. Am îndrăznit să le promit asta având încredere în mila lui Dumnezeu. Am îndrăznit să le spun credincioșilor că îi voi aștepta pe toți la Poarta Raiului, în fața Tatălui și la picioarele Fiului și sub adumbrirea Duhului Sfânt. Deși nu sunt vrednic și mă simt foarte păcătos. Că duhul mi-a fost râvnitor, dar trupul meu a fost foarte neputincios. Am dorit mereu Sfințenia dar am greșit mereu, L-am supărat și L-am rănit mereu pe Dumnezeu. Maica Domnului m-a miluit și m-a iertat mereu, deși am fost nevrednic și ingrât față de Bunul Dumnezeu. I-am iubit îngerii și am avut încredere în ajutorul lor și în bunătatea credincioșilor pe care i-am slujit. Dar nu sunt mulțumit, nu sunt mulțumit, nu! Nu sunt mulțumit cum am slujit pe Dumnezeu și pe frații mei. Însă am speranța că ce nu am făcut eu, a împlinit Dumnezeu, pentru rugăciunile și faptele bune ale fraților mei, care m-au prețuit și m-au iubit. Am încredere că mă vor ajuta și cuvintele și cărțile pe care le-am scris, pentru că paginile scrise și tipărite rămân să vorbească de mine fraților mei, oamenilor, câți vor fi, sau câți vor citi paginile pe care le-am scris.

În noaptea ce a trecut am ascultat cuvântul Patriarhului Daniel în fața creștinilor și m-a înălțat, m-a mângâiat, m-a luminat. Dar m-a și mișcat sufletește când mi-am reamintit ce a făcut Dumnezeu pentru neamul omenesc, ce a făcut Vasile cel Mare în 49 de ani. Iar eu, în 93 de ani n-am făcut decât foarte puțin. Am dorit sfințenia dar fapta a fost așa puțină. Vai mie, vai mie, vai mie! Dumnezeu nu va uita însă că am iubit mult, că îi iubesc mult pe frații mei și toată creația Lui, toată lucrarea lui Dumnezeu care este minunată, așa bună și așa de frumoasă. Și sunt încredințat

că și Domnul Dumnezeu o contemplă și o iubește foarte mult. Dragostea este mai mare decât toate, a zis Sfântul Apostol Pavel, luminat fiind de Sfântul și Dumnezeiescul Duh!

*

Timpul trăit este întotdeauna foarte scurt. Amurgul se lasă cu tainele lui care mișcă sufletul omului întotdeauna. Îi mișcă pe unii care obișnuiesc să privească în adâncul timpului, care este văzut foarte scurt când este privit din prezent spre începuturi.

*

Epifania – Arătarea Domnului

Arătarea cea Mare a lui Dumnezeu în lumea creată

Tatăl prin glas, Care a vorbit din Cer, zicând, către Fiul cel zămislit din trupul curat al femeii. Al unei Femei curate, nestrucate, plină de Har, către care Arhanghelul Gavriil, trimis de Tatăl a zis: bucură-te Maria, cea plină de Har!

Fiul Iisus, Cel născut din Fecioara Maria, care era Hristosul, Cuvântul, Dumnezeu întrupat și îmbrăcat în trup omenesc. A îmbrăcat fire omenească, dar Iisus este fire dumnezeiască, numindu-se Fiul Omului. Acesta era în apa Iordanului, primind de la Ioan prin botez haina lui Adam cel Nou. Iisus este ca un Adam Nou din care să se poată naște fiii lui Dumnezeu pe pământ. Iar fiii lui Dumnezeu să fie toți cei care vor crede, îl vor asculta și îl vor iubi, trăind după învățătura Evangheliei lui Hristos pe care a

adus-o de la Tatăl din Cer. Lucrarea se va face prin Duhul Sfânt, care de la Tatăl porcede. Dumnezeiescul Har, energie dumnezeiască, ce se revarsă de la Dumnezeu prin Sfânta Taină a Sfântului Botez, făcut în numele și cu puterea Sfintei Treimi: Tatăl – Fiul și – Duhul Sfânt, așa cum a poruncit Iisus Hristos. Iisus Hristos a promis că peste toți cei care se vor boteza cu acest Botez, săvârșit în numele și cu puterea Sfintei Treimi – El va rămâne pentru totdeauna, până la sfârșitul veacurilor.

Duhul Sfânt în chip de porumbel în văzduh, a plutit și a rămas, lucrând împreună cu Tatăl și cu Fiul spre desăvârșirea și împlinirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Această Împărăție dumnezeiască pe pământ se va numi cu frumosul și eternul nume de Biserică, întemeiată pe Piatra cea din Capul Unghiului, care este Hristos, cum zice Scriptura.

Astăzi sărbătorim toată creația, în frunte cu toată făptura, făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, care este unul cu suflet viu, cu suflet nemuritor. Omul, cu suflet viu, adică nemuritor a fost făcut după chipul lui Dumnezeu va deveni desăvârșit după asemănarea cu Iisus Hristos, Cel întrupat, Cel ce prin viața Sa, prin jertfa, moartea și învierea Sa s-a înălțat la ceruri și stă de-a dreapta Tatălui. În felul acesta, Iisus Hristos a ridicat și firea omenească deasupra tuturor creaturilor, devenind dumnezeu, după Har, stăpân al cerului și pământului. Omul, Noul Adam, prin Iisus Hristos s-a înălțat spre Dumnezeu Tatăl, așa după cum Mântuitorul a declarat după Înviere: „datu-mi-s-a toată stăpânirea peste cer și peste pământ”. Prin această supremă slovă, Tatăl l-a ridicat pe om prin Iisus Hristos și Duhul Sfânt aducându-l în sânul Sfintei Puteri. Iar Fiul Omului,

Iisus Hristos l-a ajutat pe om spunând fiilor lui Adam cel Nou „unde voi fi Eu, veți fi și voi”. De aceea, satan ridică un război permanent împotriva acestei creaturi sublime a lui Dumnezeu, care este Omul. Mânia și invidia diavolului este negrăit de mare pentru că Hristos Omul i-a răpit locul pe care satan voia să-l cucerească atunci când vroia să-l biruiască pe Dumnezeu strigând „îmi voi pune scaunul mai presus de Cel Prea Înalt”. Mânia, pizma și invidia diavolului este fără limite și acest lucru trebuie să-l cunoaștem și să ducem lupta alături de Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, până la biruința finală. Așa cum au făcut Puterile Cerești, care, în frunte cu Arhanghelul Mihail s-au ridicat când satana s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Iar atunci, Voievodul Cetelor Cerești a strigat cu glas de foc: să stăm bine, să stăm cu frică! Adică, cu supunere și cu desăvârșită ascultare față de Cel Prea Înalt. Așa cum Fiul s-a făcut ascultător față de Tatăl până la moarte, și încă moartea pe Cruce.

Cunoscând omul toate acestea, ne dăm seama ce pogorământ a făcut Iisus Hristos care l-a ascultat pe Tatăl, Care vroia și vrea să-l salveze pe om din robia diavolului. Pentru că a fost trimis Fiul să se facă om, să se coboare în sânul creaturii și să primească toate umilințele, toate suferințele, toate batjocoririle, lăsându-se înjunghiat ca un miel nevinovat. Așa l-a recunoscut Ioan Botezătorul care a strigat când l-a văzut pe Iisus: „iată, Mielul lui Dumnezeu”. Și însuși Domnul, de la Iordan s-a retras în pustie – când nu era cunoscut nici de satana (care este limitat în cunoștințe) și nu știa nici că Iisus Nazarineanul este Fiul lui Dumnezeu cu adevărat. De aceea, satan a încercat să-l ispitească pe Iisus în pustie. Iar la a treia ispitire, Iisus = Hristos nu l-a lăsat, ci cu glas de stăpân a strigat: înapoia mea satană! Dar